

Amb la mà al pit...

JUAN-JOSÉ LÓPEZ BURNIOL

De la presa de possessió de **José Montilla** com a 128è president de la Generalitat retindrè a la meva memòria una imatge i unes paraules. La imatge és la del moment en què, feta ja la seva promesa i havent-li estat imposada la medalla del seu càrrec, els assistents a l'acte inicien un aplaudiment al qual el nou president correspon dret, posant-se la mà dreta al pit --al costat del cor-- i inclinant, seriós, el cap. D'aquesta imatge emana una emoció continguda, i una sensació --no menys vigorosa-- que el protagonista és conscient de la transcendència del moment, de la responsabilitat que assumeix i de les dificultats que li esperen.

I, de les seves paraules, no recordaré els versos bells i tremends de **Salvador Espriu** --tremends perquè, si ens els apliquéssim, molts no podríem mirar-nos al mirall--, sinó aquella frase en què el president, en l'instant d'assumir la primera magistratura, reconeix davant de tothom "el profund sentit històric de l'autoritat institucional que m'ha estat conferida".

Tant aquella imatge com aquestes paraules posen en evidència el respecte i el sentit de transcendència amb què el president **José Montilla** es disposa a exercir el seu càrrec, cosa que posa de manifest un sentiment encara més profund: la serietat amb què ell --un "altre català"-- s'ha pres sempre Catalunya. Una serietat que sorgeix, inexorablement, del fet que la seva vinculació irreversible amb aquest país neixi d'una elecció madura i d'un acte de voluntat tan lliure com ferm, que res li hagi estat atorgat perquè sí, que tot s'ho hagi guanyat amb el seu esforç, i que --per tant-- mai s'hagi sentit convocat des del més enllà a un lideratge messiànic, ni s'hagi vist ungit per un carisma especial, ni --encara menys-- s'hagi considerat ni el dipositari ni el propietari de res.

Aquest prendre's seriosament el país, unit al contacte diari amb la seva gent, genera una forma d'adhesió sentimental que no es tradueix en paraules i gestos, però que s'expressa en fets i raons. Fets i raons que vertebraran

l'administració de **José Montilla**, de qui tant de bo es pugui dir --passat el temps-- que va ser l'home precís en el moment adequat.

Article publicat a El Periódico de Catalunya el 3 de desembre de 2006